

6 SINTDILEMMA'S 10 GEKTE ROND VERSACE 16 NIET OPSCHEPPEN SVP! 22 HERMANS OMELET

weekend

reiswereld

Abruzzo
Dordrecht

gids

LinkedIn
Veilig op de weg

zaterdag 12 november 2011 www.ad.nl | weekend@ad.nl

FOTO: JACQUELINE DE HAAS

SASKIA

'Helemaal losgaan is niets voor mij' **NOORT**

NL

‘Ik lééf liever jong, dan dat ik er jong uitzie’

Een nieuwe liefde, een nieuw boek, en ‘De eetclub’ in het theater

Na een rouwperiode om haar scheiding gunt Saskia Noort zichzelf het komende jaar een sabbatical. Ze wil veel gaan reizen, onder andere naar Ecuador, het land waar haar nieuwe liefde woont en werkt.

Op oude Uggs komt Saskia Noort (44) aangesloft bij het Amsterdamse hotel The Dylan. Haar in een snel staartje, geen make-up. Nederlands bestverkopende thrillerschrijfster voelt zichzelf 'onder de radar' het lekkerst. Liever naar een bruine kroeg en vervolgens dansen in Paradiso dan de hele avond opgedirkt zitten en haar buik inhouden in een strakke designjurk op een of ander hip netwerkgala.

Kortom: Noorts ideale uitgaansavond ziet er bepaald anders uit dan die van de flirtende partypersonages in haar laatste avontuur, *Koorts*. Daarin draait het om de verdwijning van een vakantie-gangster die met een vriendinnengroep de clubscene van Ibiza uitprobeert. Een zoektocht volgt, waarbij de donkere kanten van het preteland en even grote rol spelen als de duistere uithoeken van het menselijk brein.

Noort, die zelf een huis bezit op Ibiza: „Ik wilde er al langer een boek over schrijven. Want elke zomer gebeuren op het eiland de meest bizarre ongelukken. Vaak blijkt er drank en drugs in het spel, waarna mensen toch in die auto springen of op balkons klimmen. Dan gaat het mis. Valpartijen, zwemmers die totaal onder invloed de zee ingaan en verdrinken. Het is ook makkelijk jezelf op dat eiland te verliezen wanneer je weinig gewend bent. Je kunt van alles krijgen, en veel ook, en stappen tot je erbij neervalt.

„Het concrete idee voor *Koorts* kreeg ik toen ik daar zelf met een stel vriendinnen uitging en een van hen verdween in de Pacha. Bij die club kunnen 4000 bezoekers naar binnen, maar door de verschillende kleinere ruimtes en restaurants heb je niet het idee dat het zo massaal is. Het was natuurlijk onze eigen schuld dat we elkaar kwijtraakten en uiteindelijk bleek er niets aan de hand: ze was gewoon naar de wc. Maar je bent toch ongerust. Wij namen haar spullen mee: telefoon, sleutels, portemonnee. Daardoor kon zij ons aanvankelijk niet bereiken. Dat paniekgevoel leek me een mooi begin van het verhaal.”

Die door Noort genoemde vriendinnenclub blijkt niet alleen goed voor het voeren van diepe gesprekken en het legen van flessen wijn, maar symboliseert tevens een tweede start. Een nieuwe levensfase. Want de schrijfster ontmoette hen allemaal na haar scheiding van kunstenaar Marcel Schellekens. Na een huwelijk van bijna twee decennia kwam het vier jaar geleden tot een breuk. Noorts bliksemsucces met *Terug naar de kust* en daarna met *De eetclub* bleek een splijtzwam die hun relatie aantastte met jaloezie, onbegrip en boosheid. Haar echtgenoot kon niet mee in

haar nieuwe ritme van veel weg en extra stress en keerde zich af van het voetstuk waar zij plotseling op stond. Na een lange mentale worsteling verliet zij hem en haar geboorte- en woonplaats Bergen en vertrok naar de hoofdstad. Haar zoon Matthieu, 19, en dochter Julia, 16, gingen met haar mee.

„Het gekke met roem is dat mensen anders naar je gaan kijken. Je moet bewijzen dat je niet naast je schoenen loopt en dezelfde blijft. Dat je niet op jezelf loopt te kicken, maar dat een promotietour puur business is. Een tijd heb ik dat uitgelegd en echt laten zien: ik ben dezelfde. En dan hoor je toch: 'O, daar heb je haar weer'. Dus daar ben ik mee gestopt. Dan volgt de verwijdering.

„Tot mijn grote verbazing viel door de scheiding bijna iedereen af. Mijn complete sociale vangnet van twintig jaar was in een klap verdwenen. Het eerste jaar na de breuk heb ik alleen mijn beste vriendin en mijn ouders gezien. Verder niemand. Dat heeft te maken met dat etiket arrogant en naast je schoenen lopen, maar ook met de wet dat degene die wordt verlaten de meeste vrienden overhoudt. Je bent besmet. Je bent de spiegel waarin anderen niet willen kijken, omdat ze dan met hun eigen angsten worden geconfronteerd. En alle clichés blijken waar: mannen vinden mij bedreigend omdat ik hun vrouw op een idee zou kunnen brengen, vrouwen omdat ik zou kunnen loeren op hun echtgenoot. Ik kreeg geen uitnodigingen voor feestjes, was nergens meer welkom. Niemand informeerde: hoe zit dat nu? Hoe gaat het met je? In Bergen praat men liever over elkaar dan met elkaar. Dat eerste jaar na de scheiding heb ik geleefd als een kluisenaar. Dat was mijn rouwverwerking. Helemaal losgaan is sowieso niks voor mij. Er zit altijd een soort controle op.”

Dat klopt. Noort formuleert netjes en meer dan bedachtzaam. Alsof er een processor in haar hoofd zit die vragen eerst enige tijd scant alvorens met een antwoord te komen. Een eigenschap die haar tv-optredens soms ondermijnt, weet ze zelf ook. „Ik ben niet goed op televisie. Anderen gaan los bij bijvoorbeeld *Ik hou van Holland* of allerlei quizen. Wanneer ik daar aan meedoe, zie ik later een doodongeluk iemand terug. Ik zat in *Dit was het nieuws* en heb daar enorm gelachen. Toch: leuk zijn en grappig doen, daar ligt niet mijn kracht. Ik ben te bescheiden. Het lijkt ook alsof ik twijfel en onzeker ben, in plaats van dat ik nadenk.”

Ze vervolgt over haar mislukte huwelijk: „Ik vond die breuk heel heftig: je gaat niet trouwen met het idee dat het misgaat en dat je faalt. Daarna heb ik alleen maar gewerkt aan *De verbouwing*, 's avonds om 8 uur naar bed. Ging nooit uit, zag nauwelijks iemand. Ik leefde als een topsporter: gedisciplineerd negen uur werken en vroeg slapen. Verder niets. Twee jaar lang was er geen enkele man in mijn leven. Had ik ook geen behoefte aan. Ik vond het heerlijk om alleen te zijn, lekker in mijn eigen cocoon.

„Op een entje bij een vriendin ontmoette ik een stel vrouwen die ik niet kende. Ze waren bijna allemaal single of gescheiden. En iedereen was wel door iets heen gegaan. Een totaal andere scene dan ik in Bergen gewend was. Een van hen vroeg of ik meeging op een weekje Barcelona. Zo is de band ontstaan. Ik ben toen ook naar Amsterdam verhuisd, waar ik

PASPOORT Saskia Noort

Geboren: Bergen, 13 april 1967

onder andere: *Gaai-sche vrouwen*, *Lof*.

Moeder van twee kinderen

Theater: Zojuist beëindigd: *De Sas & Jan Zelfhulptour*. Op 20 november gaat *De eetclub* de theaters in met onder anderen Frederik Brom, Hanna Verboom, Nyncke Beekhuizen en Chris Tates.

Schrijfster van onder meer: *Terug naar de kust*, *Nieuwe burens*, *De eetclub*, *De verbouwing*, *Koorts*. Als scenarioschrijfster betrokken bij

me veel vrijer en anoniemer voelde dan in Bergen. Mensen laten hier niet merken dat ze je herkennen. Matthijs van Nieuwkerk woont bij mij om de hoek en die krijgt ook nauwelijks reacties. Misschien toch iets van Amsterdamse arrogantie: 'Nee, jij bent lekker interessant.'

„Met die vriendinnen ben ik tijdens een ander uitje op Ibiza een leuke man tegengekomen, Frans. Het waren twee clubjes: ik met de vrouwen, hij met zijn vrienden. Een nogal puberale setting. Met mijn status in Nederland is het sowieso minder makkelijk iemand te ontmoeten. Is hij nou werkelijk geïnteresseerd in mij als persoon? Of komt hij af op alles wat er omheen hangt? Frans is soms in Nederland, maar woont en werkt grotendeels in Ecuador. Dus veel van wat hier gebeurt, speelde zich buiten zijn gezichtsveld af. Hij kende mijn bagage niet. Een rare combinatie ook: hij kweekt aronskelken in Ecuador en verkoopt ze vervolgens in Amerika, ik heb hier mijn bedrijf.

„In het begin dacht ik: prima klik, maar leuk voor even. Want hij zou tien maanden op wereldreis gaan. Die korte hij in. En we hebben met elkaar afgesproken in New York, Londen. Ook lekker ver weg van Nederland. Toen werd wel duidelijk dat het iets blijvends is. Hij heeft geen gezin, geen kinderen. Ik wel. Dat moet bij elkaar passen en dat was zo. Ik had me voorgenoemen: mocht ik ooit een nieuwe man tegenkomen, dan houd ik hem volledig buiten mijn gezin. In de praktijk werkt dat niet. Daar bovenop vinden mijn kinderen hem heel leuk.

„Doordat we alle twee veel weg zijn, houden we het lieflijke gevoel langer vast. Bij het schrijven van *Koorts* kon ik mij ook minder concentreren dan bij *De verbouwing*.

Vlinders in mijn maag, nachten bellen. Met het verschijnen van het nieuwe boek en de promotie die eraan vastzit, gaat Frans nu ervaren dat ik een publiek figuur ben. Een soort lakmoesproef. Want ik zit daarin, hij heeft er niet om gevraagd. Hoewel ik dus aanvankelijk voorzichtig was, wil ik er met hem weer 100 procent voor gaan: misschien zelfs gaan samenwonen. Ik ken de irritaties die dat na verloop van tijd kan opleveren: gezeur over het intruiven van de vaatwasser. Maar ik ben optimistisch en uiteindelijk een puur familie- en gezelligheidsmens.”

Dat heeft te meegekregen van thuis. Noort groeit op in een zoals zij omschrijft 'warm, licht chaotisch nest', waarin iedereen het normaal vindt dat er 's avonds spontaan mensen aanschuiven voor het avondeten of het nuttigen van een fles wijn. Haar vader is fotograaf, haar moeder bestiert de zakelijke kant van zijn werkzaamheden: facturen afhandelen en rekeningen betalen. Saskia en zusje Marieke fladderen daar tussendoor. Aan de

'Twee jaar lang was er geen enkele man in mijn leven. Had ik ook geen behoefte aan'

Ervaringsdeskundige: 'Omdat ik machtsmisbruik en geweld van heel dichtbij heb gezien, vraag ik me nog steeds af wat iemand beweegt. Ook in mijn boeken. Ik wil begrijpen waarom een persoon doet wat hij doet.'

zorgeloosheid komt op 14-jarige leeftijd een einde wanneer ze op het feestje van een vriendin wordt verkracht. Ze komt op het foute tijdstip de foute jongen tegen. Een ervaring die haar doodsangsten en schuldgevoelens bezorgt en haar fascinatie voor de zwarte kanten van menselijk gedrag aanwakkerd. „Hij was veel ouder, ik verzet me en was ongelooflijk bang. Ook daarom heb ik het heel lang verzwegen en geheim gehouden. Een vrouwelijk trekje: ik werd niet kwaad, maar zocht de schuld bij mezelf. Bizar ook, soms denk je: als ik het maar verzwijg, bestaat het niet. Vervolgens ben ik toch gaan zoeken naar een verklaring. Waarom?! En omdat ik machtsmisbruik en geweld van heel dichtbij heb gezien, vraag ik me nog steeds af wat iemand beweegt. Ook in mijn boeken. Ik wil begrijpen waarom een persoon doet wat hij doet, zo'n beslissing neemt. In het

brein gaan zitten van hem of haar. Ik denk dat een schrijver altijd teruggaat naar zijn eigen trauma's en problemen. Wanneer je dan je eigen gevoelsleven niet uniek maakt maar universeel, spreek je tot de verbeelding.”

Noort kan het 'waarom' niet meer vragen aan de man die haar overweldigde. Hij overleed bijna vijftien jaar geleden aan de gevolgen van een ernstige ziekte. Vlak voor zijn dood kwam ze hem tegen, maar bracht het gebeurde niet ter sprake. Te verlamd door de onverwachte confrontatie. Nu is dat hoofdstuk afgesloten. Geen rancune meer. Niets.

Over haar zoektocht naar de onderbuik van het menselijk gedrag: „Ik weiger te accepteren dat iemand 'zomaar' slecht is. Zelfs bij iemand als Anders Breivik. Er moet een reden zijn. Iets waardoor duidelijk wordt wat de oorzaak van zulk gedrag is.”

Met twee miljoen verkochte exemplaren van haar boeken, is Saskia Noort niet alleen Nederlands best verkopende thrillerschrijfster ooit, maar ook baas over haar eigen bestaan: ze is financieel onafhankelijk.

„Ik zou nooit meer hoeven werken, maar dan zou ik sommige dingen wel iets anders moeten inrichten. Want ik heb een levensstandaard ontwikkeld die behoorlijk kostbaar is. Niet dat ik mijn kinderen een dure Mercedes voor hun 18de cadeau doe of feestjes organiseer waar De Jeugd van Tegenwoordig optreedt of zoiets. Wat dat betreft ben ik vrij strikt: ik betaal mijn dochters zanglessen, maar ze moet ook haar eigen geld verdienen. Ik heb een aantal mensen ingehuurd waardoor ik me volledig op mijn werk kan storten en me niet druk hoeft te maken om bijvoorbeeld het inruimen van die vaatwasser. Op Ibiza heb ik een

'Straks leven we in een cultuur waarin er iets mis is met je wanneer je weigert je rimpels te laten wegspuiten'

huishoudster en een tuinman. Hier in Amsterdam heb ik ook elke dag hulp. Verder heb ik een secretaresse en een advocaat die mijn contracten naleest.

„Dat kan ik me nu permitteren. Net als de sabbatical die ik komend jaar inlas. Ik zie dat als een beloning voor het keiharde werken van de afgelopen jaren. Verder ben ik fysiek moe. Niet even van: twee dagen vroeg naar bed en ik ben weer fit. Deadlines, de Sas & Jan Zelfhulptheatertour (met Playboybaas Jan Heemskerck, red.), afspraken. Het is allemaal veel geweest. Ik ben er voorlopig klaar mee. Ik wil Ecuador bezoeken. Kijken hoe Frans daar leeft. En dan niet voor een snel weekje, maar voor een langere periode. Ik wil uitrusten op Ibiza, andere reizen maken.

„En ik wil mijn zoon bezoeken, die in Calgary gaat studeren. Tegen het moment dat hij daadwerkelijk vertrekt, kijk ik wel op. Maar het is tijd dat hij uitvliegt. Want hij woont bij mij, maar gedraagt zich alsof hij met niemand wat te maken heeft. Komt hij om 9 uur 's ochtends thuis, sta ik te roepen: en je moet niet dit of dat... Hij is twee meter, ik mis die power hem terecht te wijzen, het werkt niet. Bovendien moet hij zelf met vallen en opstaan leren volwassen te worden en ik moet ophouden met een troostend kussentje achter hem aan te rennen.”

Noort kijkt uit naar de komende periode waarin ze nog veel meer andere dingen wil doen. Bijvoorbeeld op Ibiza met haar 65-jarige ouders discotheek Pacha bezoeken. „Dat kan daar omdat ze elkaar niet constant dat juk opleggen: voor zoiets ben je te oud. Een heel Nederlandse gedachte. En een rare ook: we worden steeds ouder, maar we moeten eerder ophouden met jong zijn. Zeker omdat je wel geacht wordt iets aan jezelf te laten doen. Straks leven we in een cultuur waarin er iets mis is met je wanneer je weigert je rimpels te laten wegspuiten. Ik leef liever jong dan dat ik er jong uitzie en een oud bestaan leid. Toegegeven: ik heb mijn oogleden laten doen en wel eens een spuitje geprobeerd om te kijken hoe dat is. Maar ik vind het jammer dat alle vrouwen daardoor op elkaar gaan lijken. Je weet niet meer wie Sandra Bullock is of wie Nicole Kidman. Allemaal dezelfde blik. Het is een gegeven: je bent een groter deel van je leven oud dan jong. Vaak krijg ik voorgehouden: je bent op de helft en de leukste is nu voorbij. Ik vind dat zo'n flauwekul, daar ga ik zeker niet aan mee. Het beste moet nog komen.”